

19. søndag efter trinitatis 2018

Se, hvilket menneske! Det var titlen på den salme vi sang for et øjeblik siden. Men ordene er faktisk fra Jesu lidelseshistorie, og det er Pontius Pilatus, der siger ordene - den romerske statholder, som lod Jesus piske og ydmyge og derefter korsfæste, selv om han ikke kunne se, hvad det var manden havde gjort sig skyldig i. Efter at have pisket Jesus og iklædt ham kongekappe og tornekrone, fremstiller Pilatus Jesus for folkeskaren og siger ifølge den gamle oversættelse: Se, hvilket menneske! – i den nuværende udgave af Bibelen lyder det: Se, her er manden! Og folkets svar er: korsfæst ham!

Vores evangelietekst i dag handler om dengang, da Jesus udvalgte sine disciple. I hvert fald 4 af dem. Der var jo som bekendt 12, som var Jesu nærmeste venner og elever. Men 2 af personerne var slet ikke Jesu disciple til at begynde med – de fulgte Johannes – altså Døberen, Jesu berømte fætter, der døbte mennesker i Jordanfloden. Johannes Døberen får øje på Jesus og udbryder: Se, der er Guds lam! Det kunne man jo umiddelbart synes var noget mærkeligt noget at sige, og det gør hans to disciple da også i sådan en grad, at de beslutter sig for at følge efter Jesus, for hvad kan dog gøre en mand fortjent til at få sådan en titel? Guds lam. Det kan de ikke gå glip af. Og det behøver de heller ikke, for de bliver straks inviteret med hjem af Jesus og bliver hos ham resten af dagen.

Og mon ikke de fik gode svar på deres mange spørgsmål, i hvert fald siger Andreas straks til sin bror, Simon Peter, at nu har han mødt Kristus. Kristus er en titel og altså ikke Jesu efternavn, som nogen måske kunne forledes til at tro, og det betyder den salvede eller den udvalgte. Straks efter siger Filip til Nathanael, at han nu har mødt ham, der var lovet ved profeterne i det Gamle Testamente, og at det er Jesus fra Nazaret. Nathanael er lidt skeptisk, for han har ikke hørt meget godt om byen Nazaret. Det varer dog ikke længe, før han selv kalder Jesus Guds søn og Israels konge. Her mener han folket Israel, Guds udvalgte folk, altså en hellig leder. Og så har vi sandelig også fået præsenteret Jesus med mange af sine titler. Jesus giver os selv den sidste: Menneskesønnen. Guds søn, født af en jordisk kvinde, et menneskes søn og dog alligevel himmelens kongesøn. Alt det rummer Jesus. Der er meget at se her. Pilatus ord er rammende: Se, hvilket menneske!

Jesu disciple bliver kaldt ind i deres tjeneste, deres følgeskab med Jesus. Men ikke på samme måde. Andreas besøger Jesus og taler med ham en hel dag, Simon får et nyt navn og bliver til Peter, Filip behøver kun et ”Følg mig”, før han som en fjeder straks springer op og følger Jesus. Den skeptiske Nathanael skal have et tegn, men kun et lillebitte et, så er han straks parat til at følge Jesus og kalde ham Guds søn. Der er forskel på, hvordan Gud kalder på os. Nogen får troen i dåbsgave, og den følger dem resten af livet i et trygt og nært forhold til Gud. Andre kaldes gennem venner eller bekendte, måske en nabo som siger: Tag og gå med hen i kirken. Her opdager de, at de får mere end bare en hyggelig formiddag. De får et fællesskab med mennesker og med Gud. Og Jesu ord med hjem, som de kan leve af og på. Andre igen skal måske igennem livstruende oplevelser eller opleve et mirakel på egen hånd, før de forstår at der er en Gud, og at Han virker i sin verden og kalder på os.

Nu sidder du måske og tænker: Ja, ja, men Gud har i hvert fald aldrig kaldt på mig? Så må jeg spørge dig, om du aldrig har hørt en kirkeklokke ringe? For det er Guds kald på dig, indbydelsen til at komme i Guds hus. Gud, som siger: Kom og se, kom og hør. Kom ind i fællesskabet. Måske tænker vi ikke længere over det, men kirken er et fællesskab. Et meget stort et oven i købet, for det inkluderer alle kristne mennesker. Vi har godt nok delt os ind i mange grupper, Vi er protestanter,

Lutheranere, folkekirkekristne i Lolland Falster Stift i Toreby Sogn. Men vi kan ikke reducere fællesskabet til kun at omfatte vores egen familie, vore egne venner. Kristendom rækker altid ud over det vi kalder vores eget. Og vi må altså som menneskehed snart have lært, at der er brug for os alle, at der er plads til os alle. Guds sande fællesskaber er altid åbne, her kan man være med blot ved at ville. Jesus satte ikke sine disciple i 3. grads forhør. Han sagde bare: Følg mig. De skulle ikke bevise noget, de skulle ikke gøre sig fortjent til at være hans venner og elever. De blev bare lukket ind. Kom og se!

Det er som i dåben, hvor det lille barn bæres frem for Guds åsyn. Det har endnu ikke udrettet noget i sit liv, det kan ikke andet end tage imod. Og alligevel sagde Jesus: Lad de små børn komme til mig, og han lagde hænderne på dem og velsignede dem. Ikke af nogen grund andet end at de var der og Gud altid gerne vil velsigne os. Gud vil altid gerne svøbe mennesket i kærlighed og himmelsk omsorg og give os evigheden uden at få noget igen. Guds nåde er altid gratis og ikke noget, man kan gøre sig fortjent til. Den flyder frit og rigeligt som Jordanflodens vand. Og lige som Johannes Døberen døbte de mennesker, der dukkede op på bredden af floden er kirken nu igen begyndt at døbe, bare mennesker møder op. Drop ind-dåb kaldes det i disse moderne tider, når mange mennesker møde op det samme sted på samme tid, fordi de har hørt, at der kan man blive døbt. Så Johannes Døberen havde drop-ind dåb. Og det handler ikke om at kunne de ti bud forfra og bagfra eller om man har læst hele Bibelen, men blot om at det enkelte menneske gerne vil høre til hos Gud som Hans barn og være en del af fællesskabet i Jesu Kristi kirke på jorden.

Se, hvilket menneske! Her er manden, Guds søn, Guds lam. Vi ser Gud i Jesus og ikke bare et mishandlet og korsfæstet menneske. Så meget i vores liv afhænger af hvordan vi ser på verden, og på hinanden. Ser vi verden som skabt af Gud og ser vi hinanden som et kærlighedens fællesskab indstiftet af Gud ved Hans egen søn, så bliver det nok et andet liv, vi kommer til at leve, end hvis vi bare ser en tilfældig klode i et stort solsystem, hvor alting må passe sig selv og tilfældigheden råder, et sted, hvor den stærkeste altid har ret og små kan trædes under fode, så længe vi ikke bryder en statsmagts lovgivning. Og vores liv bliver anderledes, hvis vi hører Guds kalden på os og følger Hans søn Jesus. Ikke ind i en masse love og regler og holden hinanden i ørerne, men ind i et levende fællesskab, hvor kærligheden råder og hvor hvert menneske er en bror eller søster. Det var det Jesus kom til os for at give os, det er hvad vi er kaldet til af Kristus.

Amen.